

*Hồi Thứ Ba Mười Hai***KHÔNG ĐỘNG CHỈ CẢM**

Nhạc Bất Chi bất chợt thâm thán phục, hắn cùng Tất Lăng Phong giao tình rất thâm sâu, ngày thường cũng hay chiết chiêu, tự thấy kiếm pháp của mình so với Tất Lăng Phong hơn kém không nhiều, hôm nay nhìn thấy mới biết hoàn toàn không phải như vậy.

Đương nhiên, hắn biết Tất Lăng Phong thường ngày không phải có ý khiêm nhường, mà vì hoàn cảnh khác nhau. Bằng hữu chiết chiêu, có rất nhiều chiêu số hiểm độc không thể nào dùng được, mà trong lúc đánh đổi bằng sự sống chết thì lại không thể nghĩ ngợi nhiều đến thế.

Nhạc Bất Chi lên tiếng: “Huynh đệ chúng ta cũng không thể ở không được!”, lập tức cùng Lê Viên Tứ Quái xông đến lập thế vây gã đội khay đầu.

Nguyên nhân họ chọn gã này cũng giống như Tất Lăng Phong, bởi vì họ nhận thấy một loại sát khí ghê người từ thanh đao kỳ dị mà gã này đeo trên lưng.

Người còn lại thì quá bình thường, cho nên họ để lại cho hai vị phó đường chủ: Vô Kinh Đường phó đường chủ Thang Hắc; Vô Sai Đường phó đường chủ Nhậm Thiên Long. Thang Hắc sử dụng một cây đoản thương màu trắng bạc. Cũng như cái tên, người này đen đúa đến mức người khác nhìn thấy cũng khiếp sợ, bên cạnh ngọn thương bạc lại càng thấy rõ điều này.

Nhậm Thiên Long sử dụng một cặp Phán Quan Bút, nhưng thực ra nói Phán Quan Bút cũng không chính xác, bởi vì thứ binh khí trong tay Nhậm dài hơn gấp đôi so với loại Phán Quan Bút bình thường, mà ở đuôi hai ngọn bút lại có một sợi xích nối chúng lại với nhau.

Tuy nhiên, tấn công trước tiên lại là gã nhìn không xứng mắt của hai vị phó đường chủ.

Ngân thương của Thang Hắc lúc đứng lúc nằm, liền nghe một tiếng “coong”, ngân thương như một luồng sáng bạc phóng ra. Mũi thương như vạn tinh lấp lóe, thanh thế thật khiến người kinh hãi.

Lại nghe một tiếng “keng”, trong tay đối phương đã hiện ra một thanh kiếm bốn lưỡi, trong chớp mắt kiếm xuất khỏi vỏ đã hiện rõ một tốc độ kinh người phát ra vạn đạo kiếm ảnh làm hoa mắt người ta, dường như có thể hủy diệt tất cả.

Thang Hắc lúc này mới phát hiện kiếm pháp của người này không giống như hắn nhận định bên ngoài. Nhậm Thiên Long vốn cho rằng không cần cùng Thang Hắc động thủ, bấy giờ mới nhìn ra sai lầm của mình.

Kiểm của đối thủ tựa như có linh tính, không những có khả năng phân rõ hư thật trong măn thiên thương ảnh phát kích từ ngân thương của Thang Hắc, mà còn có thể

bắt được phương vị tập kích của ngân thương trong chớp mắt, kiếm của gã như nắm được tiên cơ, đã chờ đợi sẵn ở đó.

Kiểm thương tương kích, thiết thòi lại chẳng phải là kiếm ư? Nhưng kiếm là loại vũ khí dùng sự khinh xảo, linh biến để thủ thắng, đâu thể đánh thẳng với thương?

Nhưng sự thật lại khiến người ta thật sự bất ngờ.

Chỉ nghe sau một trận mưa thanh âm binh khí va chạm, Thang Hắc cảm thấy hai lòng bàn tay nóng rực, sau mỗi lần va chạm, đều có một sức mạnh cực lớn truyền từ ngân thương qua.

Sau mười mấy chiêu, hai tay của Thang Hắc như đang cầm thanh thép nóng đỏ, đau đớn khôn cùng. Nhưng hắn không dám rút tay, vì hắn biết chỉ cần vừa rút tay là kiếm của đối phương sẽ lập tức có thể xuyên vào thân thể hắn.

Trong lúc nguy nan, đôi bút phán quan của Nhậm Thiên Long vụt đến một cách xuất quỷ nhập thần.

Lúc này mới có thể nhìn thấy rõ tác dụng của sợi xích giữa cặp phán quan bút bạc, nó có thể biến cặp phán quan bút trở thành ám khí để sử dụng trong tình huống nguy cấp.

Phán quan bút với kinh phong mạnh mẽ bắn thẳng vào giữa ngực đối phương, Nhậm Thiên Long hy vọng đòn này có thể giải vây cho Thang Hắc.

Tuy nhiên, đối phương thấy phán quan bút bắn đến trước ngực mà không thèm né tránh, lại dùng chuôi kiếm với tốc độ nhanh như điện xẹt đập lên phán quan bút một cái.

Liền thấy hương bay của phán quan bút thay đổi, phóng về phía sườn phải của Thang Hắc, mà tốc độ lại càng nhanh hơn.

Thang Hắc, Nhậm Thiên Long đều giật mình.

Thang Hắc không dám tiến lên đối địch nữa, ngân thương gấp rút kéo về quét ngang hông. Đồng thời, Nhậm Thiên Long nhanh chóng dùng lực kéo phán quan bút về sau.

Hai người đồng tâm hiệp lực, trước khi phán quan bút đâm vào sườn phải Thang Hắc, “tang” một tiếng, Thang hắc đánh bật phán quan bút, Nhậm Thiên Long dang tay ra, phán quan bút bay ngược về phía tay phải mình, Nhậm Thiên Long liền đưa tay bắt lấy, lập tức phóng người lên, nhảy vào vòng chiến.

Nhưng vẫn không thay đổi được chiến cục, chỉ nghe vang lên một tiếng thanh tiêu, vô số kiếm ảnh ngang dọc đan thành lưới bắn ra, kiếm pháp xem ra rất bình thường của người kia lại có sự lợi hại kinh thế hãi tục như vậy.

Thang Hắc dường như chưa kịp phản ứng, đã bị hàn kiếm quét trúng, trước ngực hiện ra một lần máu đỏ dài, nếu không phải Nhậm Thiên Long kịp thời cứu viện, e rằng ngực Thang đã bị cắt banh ra một miếng lớn.

Lúc này, trong bụng Lê Viên Ngũ Quái không ngăn được kinh sợ. Sau khi vây chặt “Khay Đẩu”, vì đã bị nội thương nên không thể dùng nội lực áp chế đối thủ, chỉ có thể dùng sức khéo léo, bằng kiếm pháp và thêm vào sự phối hợp của năm người mới ép được “Khay Đẩu” chống đỡ vất vả. Đạo pháp của “Khay Đẩu” quả nhiên kỳ dị. Nhưng loại đạo pháp đáng sợ tuyệt đối không phải loại đạo pháp kỳ dị, mà phải là loại đạo pháp chất thực.

Bất kể loại đạo pháp kỳ dị nào, chỉ có thể dùng sự tấn công kỳ dị đó kéo dài mà thôi. Nhưng trước mặt năm tay giang hồ lão luyện như Lê Viên Ngũ Quái, làm sao mới có thể thực hiện được điểm này? Nếu có người nghĩ có thể mượn sức tấn công quỷ dị để chiếm ưu thế trong tay năm người bọn họ thì đều là sai lầm cả.

Tuy rằng lúc đầu Lê Viên Ngũ Quái không thích ứng với loại đạo pháp kỳ dị của “Khay Đẩu”, có chút ít hoảng loạn, nhưng tình hình này được thay đổi rất nhanh, đó chính là “kiến quá bất quá, kỳ quá tự bại”. Sau khi Lê Viên Ngũ Quái quen dần với loại đạo pháp kỳ dị này rồi, bọn họ không những có thể ung dung đối phó mà còn có thể bức “Khay Đẩu” tay chân rối loạn.

Kiểm của họ không tiếp xúc trực tiếp với đao của “Khay Đẩu”, vì bọn họ đều đã bị nội thương, nên nếu dùng lực đối phó thì nhất định sẽ bị thiệt.

Có thể thấy được Lê Viên Ngũ Quái đã sử dụng kiếm pháp của mình đến mức cực kỳ lâm li. Bất kể “Khay Đẩu” xuất chiêu như thế nào, bọn họ đều tránh được trong đường tơ kẽ tóc.

Cục diện này, theo tình lý thì hợp lực của Lê Viên Ngũ Quái đối phó với một người, dưới gầm trời này không được mấy người có thể ứng phó nổi, tiếc rằng nội lực của bọn họ đại thương, nhưng liên thủ như vậy thật vẫn rất đáng sợ.

Tuy vậy, khi nghe được tiếng gầm của người tưởng chừng như tầm thường kia lại khiến họ không khỏi kinh ngạc.

Tiếng gầm này không thể quen thuộc hơn nữa. Chính ngày hôm qua, năm người bọn họ bị tiếng gầm này đã thương.

Vì vậy bọn họ đồng loạt nhìn về phía người đang bị Thang Hắc và Nhậm Thiên Long vây công. “Khay Đẩu” cũng nhân cơ hội này có thể lấy lại nhịp thở đều đặn.

Lê Viên Ngũ Quái vừa nhìn qua bên đó liền giật thót mình. Võ công của người đó rõ ràng là người mà hôm trước họ đã vây công, nhưng dung mạo lại khác hoàn toàn.

Trừ phi người này đã dùng thuật dịch dung, thay hình đổi dạng?

Nếu quả thật như vậy thì e rằng hai vị phó đường chủ lành ít dữ nhiều.

Bấy giờ, Tất Lăng Phong cũng đã nhìn ra, hần phát hiện trong ba người này, võ công cao nhất lại là người bị đánh giá thấp nhất. Tâm niệm vừa động, hần liền chuẩn bị phóng qua thay chỗ Thang – Nhậm hai vị phó đường chủ. Không ngờ rằng trong lúc hần dự tính như vậy, Lê Viên Ngũ Quái đã ép được “Khay Đẩu” phải thoái lui

mấy bước, rồi nhắm lướt tới phía hai người Thang – Nhậm.

Trong chớp nhoáng, nhân ảnh của năm người đã lướt đến bên Thang – Nhậm vây công đối phương.

“Khay Đẩu” đương nhiên không chịu đứng nhìn, cũng phóng theo qua đó. Mũi dao vạch ra từng đường yêu dị như một trận mưa quang cuốn đến.

Vì vậy trở thành một trận hỗn chiến.

Ma Thất cất tiếng gọi: “Hàn thiếu hiệp, năm đứa mặt mèo như quỷ quái đó là... A...”, lời nói bị cắt đứt vì mũi kiếm của Tất Lăng Phong nhân lúc gã phân thần đã sạt bay một miếng thịt ngay đầu vai gã. Nếu không phải hấn phản ứng vẫn còn nhanh thì sợ là kiếm sạt đi mất không phải miếng thịt ở đầu vai, mà nửa câu nói sau cũng không còn cơ hội nói cho hết nữa.

Người kia quả nhiên là Hàn Tiểu Tranh. Nghe Ma Thất thét lên như vậy, Hàn Tiểu Tranh lập tức ứng tiếng: “Ta đã biết rồi, bọn chúng ắt là Lê Viên Ngũ Quái đã làm ta trọng thương!”

Lê Viên Ngũ Quái nghe xong, không khỏi ngạc nhiên nghĩ rằng: “Rõ ràng là bọn ta bị trọng thương chứ, sao hắn lại nói ngược lại?”

Thấy đối phương quả thật là thiếu niên võ công kỳ cao mà hôm trước gặp phải, bọn họ không ngăn được kinh sợ, bởi vì họ biết tình hình như vậy mà muốn thủ thắng thì còn khó hơn lên trời.

Hàn Tiểu Tranh như chưa hề gặp qua Lê Viên Ngũ Quái, lớn tiếng quát: “Hình dạng năm con quái vật bọn ngươi ghê tởm như vậy, hèn chi tâm địa hiểm độc. Hôm qua nếu không có người tương trợ thì không phải đã bị bọn ngươi hại rồi sao?”. Miệng chưa dứt lời, kiếm đã từng chiêu từng chiêu hướng về phía Lê Viên Ngũ Quái hỏi thăm, đối với Nhậm – Thang hai vị phó đường chủ lại rất ít xuất thủ.

Lê Viên Ngũ Quái thấy Hàn Tiểu Tranh nói như vậy, cho rằng Hàn Tiểu Tranh đang giấu cột việc năm người họ bại trận hôm trước, không kiềm được vừa giận vừa sợ, đặc biệt là Tuyết Xú càng thêm sát khí, tuy rằng biết rõ không thể chiếm ưu thế trong tay Hàn Tiểu Tranh, nhưng cũng dốc sức xung sát, sử dụng toàn những đòn thế như muốn cùng với đối thủ đồng quy ư tận.

Lê Viên Tứ Quái còn lại thấy vậy cũng động tâm, nghĩ rằng: “Kế sách điên cuồng này của ngũ đệ cũng không kém, năm người bọn ta liên thủ cũng không phải đối thủ của tên tiểu ma đầu này, chi bằng lập kế thí mạng cùng hắn đồng quy ư tận! Bọn ta có năm cái mạng, hắn chỉ có một, kể ra bọn ta cũng chiếm được lợi thế!”

Nghĩ vậy, bọn họ xông đến trợ sức Tuyết Xú, chiêu thức đều không cần tự bảo hộ, chỉ cần đả thương được địch thủ.

Hàn Tiểu Tranh vừa sợ vừa giận, hét lớn: “Quả nhiên ác độc! Nhưng các người cho rằng cách đánh vô lại như vậy có thể chiếm được lợi thế sao? Thực là cuồng tâm vọng tưởng!”

Đành rằng nói như vậy, nhưng đối mặt với chiến thuật điên cuồng của Lê Viên Ngũ Quái, Hàn Tiểu Tranh nhất thời cũng không nhịn được. Nếu một người tới cả tính mạng cũng không tha thiết nữa thì lúc đó hấn còn đáng sợ hơn bình thường gấp mười lần. Cho nên Lê Viên Ngũ Quái tuy thân đều mang trọng thương, nhưng vẫn có thể áp đảo được Hàn Tiểu Tranh.

Cùng lúc này, Thang – Nhậm hai vị phó đường chủ lại giao chiến cùng với “Khay Đẩu”, hai bên thực lực tương đương, thật là khó phân cao thấp.

Tiếng đánh giết bên ngoài đại sảnh nhỏ dần, ngược với điều này là càng hiện rõ một khung cảnh chết chóc.

Không cần phải tận mắt nhìn thấy cũng có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng máu chảy thành sông như thế nào ở bên ngoài.

Điểm này được chứng minh bởi mùi máu tanh nồng nặc vào tận bên trong đại sảnh. Hơi thở của những người ở đây đều đầy mùi ngọt ngọt như đồng cũ đồng gỉ.

Trên người Ma Thất đã bị vài vết thương, dường như mỗi nhát đều trúng vào thời gian cách nhau không dài, kiếm của Tất Lăng Phong lại muốn thêm một đường lên người gã. Đến lúc này, niềm tự hào duy nhất của gã ắt là bản lĩnh thoát chết trong gang tấc. Đã mấy lần tới bản thân gã cũng nghĩ rằng gã sẽ bỏ mạng bằng nhát kiếm đó, kết quả là hết lần này đến lần nọ kỳ tích đã cứu thoát tính mạng gã.

Bấy giờ gã đã rõ nếu tiếp tục đánh thì chỉ còn đường chết. Khả năng có thể tiếp tục sinh tồn là Hàn Tiểu Tranh xung phá khỏi vòng vây của Lê Viên Ngũ Quái rồi đến tiếp cứu gã.

Gã đã nhìn ra võ công của Hàn Tiểu Tranh trên cả Lê Viên Ngũ Quái, mà nhìn từ động tác của Lê Viên Ngũ Quái thì bọn họ hiển nhiên đã bị nội thương, nhưng khốn nỗi là năm người này như bị trúng tà, không thiết đến sống chết. Ý đồ của họ đã hiện rõ là: lấy máu đổi máu, lấy mạng đổi mạng!

Đánh giết đến bước này thì yếu tố quyết định thắng phụ chính là sự cao thấp của võ công.

Tất Lăng Phong không ngăn được sự nóng nảy, Tất Lăng Phong rất muốn nhắc nhở Lê Viên Ngũ Quái không nên thí mạng như vậy, nhưng cuối cùng Tất Lăng Phong vẫn phải nín nhịn, vì gã biết trên thực tế Lê Viên Ngũ Quái không còn chọn lựa nào khác, nếu bọn họ không lấy cái chết đánh đổi thì bọn họ còn chết sớm hơn.

Tất Lăng Phong nghĩ vậy nên cũng không kiềm được vội vã, Tất Lăng Phong hạ thủ lại càng hiểm độc. Bởi vì hấn nghĩ nếu mình giết được Ma Thất, tình hình sẽ có thể lạc quan hơn nhiều.

Bỗng, hai tiếng rú thảm thiết đồng thời vang lên.

Là Ma Thất và Tuyệt Xú.

Cùng lúc kiếm của Tất Lăng Phong đâm vào bụng Ma Thất, kiếm của Hàn Tiểu

Tranh cũng xuyên thẳng vào yết hầu Tuyệt Xú.

Hai người đều ngã bật ngửa ra phía sau như hai khúc gỗ mục đổ xuống.

Còn Tất Lăng Phong thì như chim hồng đang lướt về phía Hàn Tiểu Tranh.

Lúc này, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã cắt đứt yết hầu của Tuyệt Xú, thuận thế kéo mạnh một nhát, từ một góc độ nghĩ rằng không thể được, với tốc độ điện xẹt, đâm tới Cô Độc Mạt ở bên trái mình. Nhát kiếm này không những nhanh như sét đánh mà đường đi còn cực kỳ thẳng gọn, lúc Cô Độc Mạt ý thức được nguy hiểm thì Thiếu Lưu Kiếm của Hàn Tiểu Tranh chỉ còn cách trong gang tấc.

Tim gan của Cô Độc Mạt trong chớp mắt này đã sinh ra ý niệm bó tay lúc gần kề cái chết, hắn biết mình không còn cách nào tránh né hoặc chống đỡ nổi nhát kiếm đã được nhập vào linh tính này.

Chỉ nghe một tiếng “keng” vang lên, kiếm của Hàn Tiểu Tranh từ chỗ còn cách người hắn vài tấc vạch ra ngoài, thì ra Tất Lăng Phong đã cứu hắn thoát hiểm.

Cô Độc Mạt lập tức vặn người bẻ vai lộn ngược ra ngoài. Sau khi thân hình hắn chạm đất, mồ hôi lạnh của hắn mới đổ ra đầm đìa.

Tình cảnh vừa rồi thật khiến hắn không dám toát cả mồ hôi.

Hàn Tiểu Tranh vừa tiếp kiếm của Tất Lăng Phong, liền biết ngay võ công của Tất Lăng Phong còn cao minh hơn cả Nhạc Bất Chi.

Tất Lăng Phong thay thế vị trí của Tuyệt Xú, tuy võ công của Tất Lăng Phong cao hơn Tuyệt Xú một bậc, nhưng hắn chưa từng phối hợp với bốn người Hồ Đồ Võ Sinh Nhạc Bất Chi, Thiên Mê Hoa Đán, nên tác dụng thay thế Tuyệt Xú cũng không hơn được gì, mà hắn cũng không thể theo cách đánh lưỡng bại câu thương của Tuyệt Xú, điều này hoàn toàn không phù hợp với tính cách của hắn.

Cục thế giữa hai bên lại xuất hiện sự tương đương, kỳ thực, thời gian càng kéo dài thì càng bất lợi cho Hàn Tiểu Tranh, vì thời gian lâu dần sẽ khiến sự phối hợp giữa Tất Lăng Phong với bốn người kia càng lúc càng mật thiết.

Lúc này lại nghe một tiếng “tang”, sau đó lại một tiếng “hự”, chỉ thấy ngọn ngân thương của Thang Hắc đột nhiên vượt ra khỏi tay, “tróc” một tiếng, như một cọng lúa xuyên qua mái nhà ở trên cao. Còn tay Thang Hắc thì ôm chặt bụng dưới, bụng dưới hắn có một dòng máu tươi cuồn cuộn phun ra.

Còn sườn phải của Nhậm Thiên Long như bị lồm xuống, xem chừng đã bị gãy mất hai cọng xương sườn, cả người hắn cơ hồ như bị cơn đau quặn lại, một gương mặt toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Nhìn lại “Khay Đẩu”, trên đùi phải của gã cắm một cây thép nho nhỏ, nhìn kỹ thì nó là một ngọn bút phán quan của Nhậm Thiên Long.

Nhưng thương tích nặng nhất hiển nhiên là từ ngọn bút phán quan này. Vì lúc này cái khay đẩu của “Khay Đẩu” đã biến đâu mất, lộ ra một cái trán hói. Gương mặt

gã đã trắng bệch như tờ giấy, sau một lúc cố nhìn, cuối cùng gã vẫn “ọc” ra một búng máu tươi.

Gã cũng đã bị nội thương.

Ba người như ba con dã thú bị thương, trong mắt lóe lên đầy sát khí.

Ba người khập khiễng tiến đến gần nhau, lúc này họ đã quyết định phải dùng hết thủ đoạn để dồn đối phương vào chỗ chết: binh khí, cước, quyền, cho đến... răng.

Khi khoảng cách giữa bọn họ chỉ còn khoảng bốn tấc thì thân người Thang Hắc đột nhiên lắc lư rồi đổ xuống đất.

Rồi như không phân trước sau, “Khay Đẩu” lại phun ra một búng máu, gã cũng ngã nhào xuống đất, trong mắt gã chớp lên một tia sáng như tuyệt vọng của con dã thú.

Duy nhất còn Nhậm Thiên Long đang đứng thì cười “hì” được một tiếng rồi hít vào một hơi dài để kiềm hãm cơn đau dữ dội từ sườn phải thấu đến tim gan, mặt hấn nhăn nhó như quỷ khóc.

Nhậm Thiên Long từng bước từng bước chầm chầm đến ngồi bên “Khay Đẩu”, cuối cùng hấn nhắc chiếc phán quan bút còn lại lên, giơ lên cao.

Chỉ cần dùng lực cầm thẳng phán quan bút của hấn xuống thì có thể chọc thủng cái đầu trọc của “Khay Đẩu”.

Nhậm Thiên Long cười cười an ủi. Kỳ thực biểu hiện trên mặt hấn, nụ cười này chỉ là động đậy mép môi vài cái mà thôi. Nhưng vào lúc này, toàn bộ khí lực còn lại của Nhậm Thiên Long đột nhiên biến mất, hấn cảm thấy đứng lên cũng đã là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nhậm Thiên Long nghiêng rằng “kèn kẹt”, hấn cần phải kiên trì. Nhưng rồi kết quả hấn lại như một khúc gỗ mục không sinh mệnh ngã kèn trên mặt đất.

Phán quan bút của hấn rớt bên đầu “Khay Đẩu”, sau khi ngã xuống đất, hấn đã chết ngất đi rồi.

Trong mắt “Khay Đẩu” ánh lên một nét vui mừng điên cuồng. Dao của gã đã văng ra rất xa khi gã té ngã xuống đất, mà gã lúc này không còn đủ sức để nhặt lại nữa, nên gã đưa hai tay ra, dùng sức bóp chặt cổ họng Nhậm Thiên Long đã ngã trên mặt đất.

Dùng sức! Dùng sức! Gã cảm thấy khí lực toàn thân đã dồn hết vào hai tay, nhưng gã không thể nào cảm giác ra được hàu quả của đối phương đã biến hình hay đã rách nát rồi nữa.

Đột nhiên, trước mắt gã tối sầm, phun lên mặt Nhậm Thiên Long thêm một búng máu tươi rồi gã cũng ngất đi.

“Khay Đẩu” cùng Nhậm Thiên Long ngã bên cạnh nhau, tư thế của bọn họ thật thân mật, giống như họ là bạn rất tốt của nhau.

Thang Hắc ngã lăn trên đất, chậm chậm bò về phía này, sau lưng hắn có một đường máu mà người khác nhìn thấy phải kinh hoàng.

Bấy giờ, tiếng chém giết bên ngoài đại sảnh đã ngừng lại.

Sau đó lại nghe thấy tiếng chân chạy âm ỉ, rất nhanh, ngoài cửa đại sảnh xuất hiện mười người xông đến.

Trên mỗi người họ dường như đều dính đầy máu, cũng không biết là máu của chính họ hay là máu của đối phương.

Mười người này vừa tiến vào, hai bên đang kịch chiến đều giật mình, vì họ nhất thời cũng không nhận ra bọn người này là người phe mình hay phe đối phương, cho đến khi một người trong bọn họ toàn thân như tắm máu, lên tiếng gọi: “đường chủ!” rồi xông đến bên Hoa Tích đã nằm chết trên mặt đất, chúng nhân mới biết số người này là người của Vô Nhai Giáo.

Năm người bọn Tất Lăng Phong và Nhạc Bất Chi phấn chấn tinh thần, nhưng đồng thời trong lòng cũng không nén nổi một sự nặng nề, tuy người của họ chiến thắng nhưng bọn họ vốn có đến mấy trăm huynh đệ.

Không cần nói, số người đó toàn bộ đã chiến tử.

Trong bụng Hàn Tiểu Tranh giật thót, Hàn Tiểu Tranh phát hiện mình đang cô chiến một mình.

“Khay Đẩu” đang nằm ngất trên mặt đất bọn người mới đến chém loạn xạ, lập tức táng mệnh.

Đối với mười người này, Hàn Tiểu Tranh không cần để ý, chỉ là trong lòng Hàn Tiểu Tranh bắt đầu nảy sinh một cảm giác trống không, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy tất cả đều kỳ lạ không thể hiểu được, tại sao mình lại cùng một đám người đánh nhau sống chết như vậy?

Đương nhiên là có lý do, vì Hàn Tiểu Tranh phải báo thù cho cha mẹ, mà bọn người Vô Nhai Giáo này còn mưu đồ phạm thượng tác loạn, nhân thân phần nộ.

Nhưng lúc này Hàn Tiểu Tranh lại cảm thấy những gì mình vừa trải qua cùng với những gì trong tưởng tượng đều không giống nhau, tiêu biểu là khí tiết và trượng nghĩa của Tất Lăng Phong, càng làm mình không cách nào gắn Tất Lăng Phong vào bốn chữ “Trợ Trụ Vi Ngự” được.

Quan trọng hơn nữa là theo kế hoạch thì lúc này Thần Thủ phải xuất hiện rồi.

Mà trên thực tế thì chỉ có một mình Hàn Tiểu Tranh đang cô chiến ở đây.

Tuy nắm chắc trong tay có thể đánh thắng tất cả người ở đây, nhưng Hàn Tiểu Tranh không hiểu vì sao phải giết họ. Trừ phi để báo thù cho cha mẹ, cần phải giết sạch từng đứa từng đứa giáo chúng của Vô Nhai Giáo? Bọn người ở trước mắt có liên quan đến cái chết của cha mẹ không?

Thậm chí, cha mẹ của mình rốt cuộc là ai? Có thật vốn là người của Vô Nhai

Giáo không?

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên bắt đầu hoài nghi tất cả! Đến cả sự tồn tại của mình cũng có nhiều hoài nghi!

Nếu mình tồn tại thì tại sao mình chẳng biết tí gì về quá khứ? Đây phải chăng là một cơn ác mộng? Mình cùng bao nhiêu đây người kịch chiến trong cơn ác mộng ư?